

Arrest

nr. 149 796 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 17 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 25 april 2012 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 november 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.3. Verzoekers dienden op 9 januari 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 5 maart 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 8 april 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.01.2013 werd ingediend door :

V.(...), V.(...) (...)

geboren op (...)

V.(...), O.(...)

Geboren op (...)

+ wettelijke vertegenwoordigers van:

V.(...), M.(...)

Geboren op (...)

V.(...), S.(...)

Geboren op (...)

nationaliteit: Oekraïne

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat hun kinderen (van 6 en 13 jaar oud) in België naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het recht op scholing van de kinderen wordt niet geschonden, daar zij hun onderwijs kunnen voortzetten in het land van herkomst. Betrokkenen halen aan dat een onderbreking van het schooljaar een ernstig nadeel zou vormen, doch ze leggen hiervan geen bewijzen voor. Het blijft bij een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat de moeder van betrokkene, mevrouw V.(...) L.(...) (...) legaal in België verblijft; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkenen beweren dat zij de zorg op zich hebben genomen van mevrouw Volchkova daar zij geïmmobiliseerd zou zijn aan haar rechterarm. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien mevrouw V.(...) een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging en mantelzorg aanbieden en dit in afwachting dat betrokkenen eventueel kunnen terugkeren naar België.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft de lopende procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van weigering van verblijf d.d. 07.11.2012; dergelijke procedure heeft geen schorsende werking en staat bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg. Betrokkenen kunnen zich bovendien laten vertegenwoordigen door hun raadsman in deze procedure teneinde hun belangen te laten behartigen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen- ni. dat betrokkenen al volop bezig zouden zijn met hun integratie, dat zij tal van sociale bindingen zouden hebben opgebouwd, dat hun kinderen hier schoollopen, dat zij het Nederlands reeds redelijk goed zouden beheersen, dat zij volledig ter beschikking zouden staan van de arbeidsmarkt, dat verzoeker een arbeidscontract voorlegt en dat betrokkenen scrupuleus de Belgische wettelijke normen zouden respecteren - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel

onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In hun eerste middel, dat opgedeeld is in vier onderdelen, voeren verzoekers de schending aan van “de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. In hun tweede middel werpen verzoekers de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoekers zetten hun middel als volgt uiteen:

“Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

(...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekers onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hen toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stellen verzoekers echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Zo wordt geponeerd dat aangehaalde elementen van integratie niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers menen te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v St nr 60 962 11 juli 1996 TVR. 1997,385) .

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR. 1997, 29).

Door de door verzoekers aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de ontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Ondertussen hebben verzoekers zich in België gevestigd en zijn zij hier goed geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoekers hebben al hun belangen in België en hebben amper nog enig contact met hun land van herkomst, zodat zij inmiddels België als hun thuisland zijn gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoekers niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders gaan vestigen.

Waar verzoekers hun hebben en houden zouden dienen achter te laten, hun bindingen met België zouden moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zouden verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekers en het door hen geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekers een buitengewone inspanning zou vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeren om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan evenmin worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden heeft onderzocht in het kader van de afweging van de belangen van de Belgische Staat enerzijds en verzoekers anderzijds.

De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorigen niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als grond voor regularisatie.

Minstens werd de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Door aldus te oordelen voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf regels toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze wetsbepaling wordt geschonden

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris miskent het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet eveneens door in de bestreden beslissing te oordelen dat het feit dat de minderjarige kinderen van verzoekers in België naar school gaan niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Zelfs indien wordt aangenomen dat de scholing eveneens in het land van herkomst mogelijk is, zou een gedwongen terugkeer noodzakelijk een onderbreking van het huidige schooljaar betekenen en waardoor de kinderen schade toebrengen en in hun rechten schenden.

Dat de scholing van de kinderen tot op heden heeft plaats gevonden in illegaal verblijf, kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling en is dan ook niet relevant.

Volstrekt ten onrechte wordt dit element als buitengewone omstandigheid verworpen met de stelling dat geen bewijzen worden voorgebracht dat een dergelijke onderbreking van het schooljaar een ernstig nadeel zou vormen, en dit dus slechts een loutere bewering zou zijn.

Nochtans leidt een minimum aan realiteitsbesef reeds tot de conclusie dat de onderbreking van een lopende opleiding, midden in het schooljaar, de verhuis naar een ander land en de herneming van het schoollopen in een andere school en in een andere taal bijzonder moeilijk is en het normale verloop van de studies op ernstige wijze verstoort, zodat één en ander voor de betrokken kinderen wel degelijk een ernstig nadeel inhoudt.

Dit door verzoekers in hun aanvraag tot regularisatie aangevoerde element behoeft dan ook geen verder materieel bewijs, zodat de bestreden beslissing die zulks vereist niet op correcte wijze gemotiveerd is en ook geen blijk geeft van een zorgvuldige beoordeling door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Daarenboven merken verzoekers op dat zij in hun verzoek tot regularisatie in deze context uitdrukkelijk hebben verwezen naar het feit dat de kinderen nu reeds geruime tijd onderwijs genieten in het Nederlands en dat de omschakeling naar onderwijs in een andere taal reeds op zich als niet evident dient te worden beschouwd.

Op dit element wordt in de bestreden beslissing zelfs niet geantwoord en nergens kan uit afgeleid worden dat hiermee ook rekening werd gehouden bij de beoordeling.

In die zin schendt de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel, nu niet met alle relevante elementen rekening werd gehouden bij het nemen ervan, minstens dit niet uit de bestreden beslissing mag blijken.

Derde onderdeel van het middel:

In de vierde alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "ernstig en moeilijk te herstellen nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden".

Verzoekers verwijzen naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkenen. (RvS. nr. 60.962, 11 juli 1996 TVR. 1997, 385).

Door de door verzoekers aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger criterium van het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden.

Vierde onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de lopende procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Hierbij wordt echter uit het oog verloren dat verzoekers bij een terugkeer naar Oekraïne, al was het maar voor een beperkte periode om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen, het vereiste belang bij de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zouden verliezen.

Het vereiste actueel karakter van het belang brengt immers met zich dat het belang voorhanden moet zijn, niet enkel op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift bij de Raad maar ook op het ogenblik waarop deze uitspraak zal doen over het beroep.

Een belang kan immers in de loop van de procedure teloorgaan, waardoor het beroep onontvankelijk wordt.

Dit is ondermeer het geval wanneer de bestreden beslissing haar voile uitwerking heeft gehad, en waardoor het beroep doelloos wordt.

De door het beroep bestreden beslissing betreft de beslissing tot onontvankelijkheid van de eerdere regularisatieaanvraag van verzoekers, welke hen werd afgeleverd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien verzoekers het Belgisch grondgebied verlaten, zal deze beslissing derhalve haar uitwerking hebben gehad en wordt het ingestelde beroep doelloos.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat het vereiste dat het belang dient te blijven bestaan gedurende de loop van het geding met zich brengt dat verzoekers, ook na het indienen van het verzoekschrift, blijf moeten geven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling in de procesgang.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook rechtstreeks briefwisseling kan voeren met de partijen teneinde alle inlichtingen omtrent het geschil te bekomen, kan op zinvolle wijze worden gesteld dat indien een partij niet op zulk een verzoek reageert, deze haar belang teloor zal zien gaan.

Nogal gemakkelijk wordt in de bestreden beslissing geopperd dat verzoekers de procedure via hun raadsman verder kan opvolgen, doch daarbij wordt eraan voorbij gegaan dat een terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst de communicatie met deze raadsman op ernstige wijze zal hypothekeren, zoniet de facto onmogelijk maken, en een advocaat uiteraard steeds moet kunnen terugvallen op duidelijke en concrete instructies van zijn cliënten.

Eveneens merkt de gemachtigde van de Staatssecretaris ter staving van zijn beslissing op dat verzoekers zich in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen laten vertegenwoordigen door hun advocaat.

Hierbij wordt er echter ten onrechte aan voorbij gegaan dat dit een mogelijkheid is waartoe in de onderlinge relatie tussen advocaat en client kan worden besloten, doch dat noch verzoekers (die het recht hebben om persoonlijk ter zitting te verschijnen), noch de advocaat daartoe kunnen worden verplicht door de overheid.

Door verzoekers de facto te verplichten om te opteren voor vertegenwoordiging door hun raadsman, worden hun rechten van verdediging geschonden.

De opmerking van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de betreffende procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schorsende werking heeft en uitvoeringsmaatregelen niet in de weg staat, doet aan het bovenstaande geen afbreuk en is trouwens weinig relevant in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden vereist door artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het bestaan van een hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient aldus wel degelijk te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

(...)

Artikel 8 van het EVRM voorziet in het recht van eenieder op eerbiediging van o.a. zijn gezinsleven.

De moeder van de Heer V.(...) verblijft op legale wijze in België.

Dit betreft Mevrouw L.(...) V.(...), geboren te (...) (Oekraïne) op (...), van Oekraïense nationaliteit, wonende te (...).

De familiale relaties van verzoekers met hun in België verblijvende moeder en schoonmoeder (en welke op zich niet betwist worden) vallen rechtstreeks onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Evenmin kan er betwisting over bestaan dat de bestreden beslissing, welke de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekers onontvankelijk verklaart en hen derhalve het recht op verder verblijf in België ontzegt, een inmenging uitmaakt op dit beschermde recht.

Waar dergelijke overheidsinmenging niet principieel uitgesloten wordt, verbindt het EVRM hieraan zeer strikte voorwaarden, welke in casu niet zijn vervuld.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 8 EVRM en dient om deze reden te worden vernietigd.”

3.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partijen zich steunen op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing ligt,

kennen doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissing kan dragen. De verzoekende partijen voeren met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 januari 2013, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerden:

“Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht", standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR. 1997; 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde, (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR. 1997, 29).

Verzoekers menen zich te kunnen beroepen op de volgende buitengewone omstandigheden die hen verhinderen het verzoek tot machtiging tot langdurig verblijf in te dienen via de Belgische diplomatieke post in Oekraïne:

- *De beide minderjarige kinderen van verzoekers (respectievelijk 6 en 13 jaar oud) lopen op heden school in België.*

Indien verzoekers ertoe zouden worden verplicht om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in hun land van herkomst zou dit betekenen dat de kinderen het lopende schooljaar dienen te onderbreken.

De kinderen kunnen immers bezwaarlijk alleen in België achterblijven en zullen genoodzaakt zijn hun ouders te vergezellen.

Zelfs een tijdelijke terugkeer naar Oekraïne zou dergelijk effect hebben en de kinderen schade berokkenen.

Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de vaststelling dat de scholing plaats heeft in illegaal verblijf, nu minderjarige kinderen ongeacht hun verblijfplaats of administratief statuut recht hebben op het volgen van scholing en dit recht zou geschonden worden indien zij ertoe zouden worden genoodzaakt om lopende een begonnen schooljaar naar het land van herkomst terug te keren.

Zelfs indien de scholing plaats zou kunnen hebben in het land van herkomst, of het tegendeel niet zou worden aangetoond, doet dit geen afbreuk aan het feit dat de kinderen alsnog het lopende schooljaar zouden dienen te onderbreken, hetgeen op zich reeds een ernstig nadeel zou vormen.

Eveneens dient er hierbij rekening te worden gehouden met het feit dat zij reeds geruime tijd in het Nederlands onderwijs volgen, zodat een omschakeling naar onderwijs in een andere taal in het land van herkomst ook niet als evident kan worden beschouwd.

Om deze reden dient derhalve te worden aanvaard dat er in hoofde van verzoekers buitengewone omstandigheden bestaan die hen toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België aan te vragen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

- De moeder van de Heer V.(...) verblijft op legale wijze in België.

Dit betreft Mevrouw L.(...) V.(...), geboren te (...) (Oekraïne) op (...), van Oekraïense nationaliteit, wonende te (...).

Verzoekers beroepen zich derhalve op artikel 8 van het EVRM welk hun recht op gezins en familieleven beschermt en welk recht geschonden zou worden indien zij, zelfs tijdelijk, zouden worden verplicht om naar hun land van herkomst terug te keren.

Op deze manier zouden zij op gedwongen wijze gescheiden worden van hun moeder, schoonmoeder en grootmoeder.

Bovendien heeft deze dame recent een heelkundige ingreep ondergaan waardoor zij geïmmobiliseerd is aan een arm en derhalve verzorging en hulp nodig heeft.

De zoon en schoondochter verschaffen haar deze mantelzorgen.

Hen verplichten om naar hun land van herkomst terug te keren teneinde aldaar de beoogde verblijfsmachtiging aan te vragen zou betekenen dat zij verplicht zouden worden hun moeder en schoonmoeder in de steek te laten.

Zij geven derhalve blijk van buitengewone omstandigheden welke hen toelaten de aanvraag in België te doen.

- Verzoekers hebben op heden nog een procedure lopen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van weigering tot verblijf van 7 november 2012.

Deze werd tijdig ingediend op 6 december 2012.

Tot op heden werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog geen uitspraak gedaan.

Indien verzoekers België zouden verlaten, verliezen zij hun belang bij deze procedure zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep zou afwijzen wegens gebrek aan belang.

Eveneens is de aanwezigheid van verzoekers in België tijdens deze procedure noodzakelijk teneinde hen in staat te stellen het procedureverloop op de voet te volgen en hun raadsman de nodige informatie en instructies te verschaffen.

Verzoekers verplichten tijdens deze procedure het land te verlaten zou trouwens ook een schending uitmaken van hun recht om persoonlijk voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verschijnen teneinde hun vordering toe te lichten.

Dit gegeven maakt dan ook een buitengewone omstandigheid uit welke verzoekers verhinderen om naar hun land van herkomst terug te keren teneinde aldaar het verzoek tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging.

- Verzoekers kwamen het Rijk binnen in het bezit van hun paspoort met visum.

Inmiddels zijn zij reeds volop met hun integratie in de Belgische samenleving gestart.

Het zou voor verzoekers moeilijk zijn indien zij alsnog zouden verplicht worden naar hun land van herkomst terug te keren om aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien hebben verzoekers zich intussen in België gevestigd zodat er sprake is van een begin van duurzame lokale verankering en al tal van sociale bindingen.

Indien verzoekers ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zouden dienen te verlaten, zou dit hen een onoverkomelijk nadeel opleveren.

Waar verzoekers hun hebben en houden zouden dienen achter te laten, hun bindingen met België (sociaal, huur woning, ...) zouden moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zouden verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekers en het door hen geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekers een buitengewone inspanning zou vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeren om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet."

3.8. Verzoekers opperen in het eerste onderdeel van hun eerste middel dat het begrip "buitengewone omstandigheden" wordt miskend en dat de elementen van integratie wel degelijk een rol spelen bij het aantonen van buitengewone omstandigheden. Hieromtrent stellen verzoekers dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen "enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, (...) hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag". De Raad wijst er op dat de stelling van verweerder dat de door verzoekers

aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen weerhouden worden, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op het voorgaande, dient de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren, een effectief onderzoek te voeren naar de elementen van integratie om te kunnen oordelen of deze aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat *“De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen- ni. dat betrokkenen al volop bezig zouden zijn met hun integratie, dat zij tal van sociale bindingen zouden hebben opgebouwd, dat hun kinderen hier schoollopen, dat zij het Nederlands reeds redelijk goed zouden beheersen, dat zij volledig ter beschikking zouden staan van de arbeidsmarkt, dat verzoeker een arbeidscontract voorlegt en dat betrokkenen scrupuleus de Belgische wettelijke normen zouden respecteren - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.

3.9. Door hun elementen van integratie in hun eerste middelonderdeel te hernemen en verder uit de diepen, maken verzoekers niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met alle relevante elementen die zij in hun aanvraag van 9 januari 2013 hebben aangevoerd. Waar verzoekers stellen dat niet van hen kan verwacht worden dat zij zich elders gaan vestigen, wijst de Raad erop dat dit geenszins van hen wordt verwacht. Verzoekers dienen enkel (tijdelijk) terug te keren naar de voor hen bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland om aldaar hun aanvraag in te dienen.

3.10. In tegenstelling tot de bewering van verzoekers dat er in de bestreden beslissing nergens wordt ingegaan op het element van hun aanvraag dat de overschakeling van hun kinderen naar onderwijs in een andere taal niet evident is, wordt hierop wel degelijk geantwoord. De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt immers het volgende: *“(…) Betrokkenen halen aan dat een onderbreking van het schooljaar een ernstig nadeel zou vormen, doch ze leggen hiervan geen bewijzen voor. Het blijft bij een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.”* Met hun stelling dat een gedwongen terugkeer een onderbreking van het schooljaar betekent waardoor hun kinderen schade wordt toegebracht slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. De Raad stipt aan dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering van verzoekers inhoudt. Een eventuele verwijderingsmaatregel kan als aparte beslissing worden aangevochten. Verzoekers beweren nog dat *“een minimum aan realiteitsbesef”* tot de conclusie leidt dat het onderbreken van een lopende opleiding de studies op ernstige wijze verstoort en een materieel bewijs van de schade die de kinderen zouden oplopen niet vereist is. Deze affirmaties zijn echter niet van aard om bovenstaand motief van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

3.11. Ook waar verzoekers in hun tweede middel de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM en waar zij betogen dat de bestreden beslissing hiervan een schending uitmaakt, dient te worden opgemerkt dat de thans bestreden beslissing geen impact heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van verzoekers, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst hoe dan ook niet het gevolg kan zijn van de thans bestreden beslissing. De verwijdering van het grondgebied van de verzoekende partijen is niet aan de orde zodat geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 28 augustus 2008, nr. 185 919). In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot artikel 8 van het EVRM overwogen dat *“(…) de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

3.12. De Raad merkt op dat verzoekers elk belang ontberen bij hun kritiek uit het derde onderdeel van hun eerste middel waarin zij opperen dat de gemachtigde van de staatssecretaris het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zou miskennen door dit gelijk te stellen met het - volgens verzoekers veel engere - criterium van een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel. In de bestreden beslissing wordt inderdaad met betrekking tot het door verzoekers ingeroepen gezins- of privéleven gesteld dat een

tijdelijke verwijdering geen ernstig of moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt waardoor ze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Het loutere feit dat in de kwestieuze overweging uit de bestreden beslissing de term “*ernstig of moeilijk te herstellen nadeel*”, die afkomstig is uit het schorsingscontentieux in het administratief recht, wordt gehanteerd om te beschrijven dat verzoekers niet hebben aangetoond dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een beroep te doen op de voor hem bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, betekent niet dat de beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Verzoekers tonen immers geenszins concreet aan dat zij door toedoen van hun bindingen met België een buitengewone inspanning zouden moeten leveren om hun aanvraag in het buitenland in te dienen conform de definitie die verzoekers zelf in hun middel geven aan de “*buitengewone omstandigheden*” uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet en die gestoeld is op de rechtspraak van de Raad van State. Verzoekers’ beweringen hebben in elk geval niet tot gevolg dat de door hen ingeroepen bindingen met België wel degelijk als buitengewone omstandigheden zouden kunnen worden aanvaard zodat er geen sprake is van een miskennis van dit begrip uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.13. Verzoekers riepen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheid in dat zij bij de Raad nog een beroep hebben lopen tegen de beslissing waarbij hun vorige aanvraag onontvankelijk werd verklaard (zie punt 1.2.) en zij derhalve in België dienen te blijven om die procedure te kunnen opvolgen. In hun repliek op de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande hernemen verzoekers het element dat zij in België dienen te blijven omdat zij anders hun belang verliezen bij de beroepsprocedure tegen hun vorige aanvraag. De Raad wijst er echter op dat verzoekers geen belang meer hebben bij hun bovenvermelde argumentatie, aangezien hun beroep tot nietigverklaring tegen hun eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij arrest nr. X van 17 juli 2015 werd verworpen (RvV X).

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN